

Els Pastorets

Dc, 30/03/2016 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

A la meua ciutat aquest any se celebra el centenari dels Pastorets, amb la versió de Ramon Pàmies (“[L’estel de Natzaret](#)”), i amb músiques pròpies que s’interpreten en directe, organitzada per la secció teatral d’un cercle catòlic d’obrers a iniciativa d’un capellà que, per cert, també va casar els meus avis (que es van conèixer quan eren adolescents en aquest centre) i els meus pares. Així que força membres de la meua família i uns quants amics i coneguts meus hi han participat i, òbviament, forma part dels records més vius de la meua infantesa, marcada també per aquesta cita anual. És innombrable la gent que hi ha estat vinculada i no és estrany, entre els meus conciudadans, deixar anar uns versos amb qualsevol pretext. Cada any fan una desena de representacions i en totes s’ha de penjar el cartell de “complet”. L’esforç, la generositat i la creativitat dels qui ho munten, units a una tradició arreladíssima, doncs, fan pensar que aquest centenari augura un futur encara molt llarg.

A l’hora de valorar-ne els mèrits, d’aquest “espectacle musical de gran format” amb el ritme “vigent al segle XXI”, com s’anuncia a [la web](#), se’n destaquen uns quants. Especialment, l’enorme capacitat de ser escola de teatre, tant per actors, per directors o pel treball tècnic, en aquest llimb entre l’artesanal i el professional tan fecund. Escola que es tradueix en altres muntatges d’alta qualitat o en carreres ben assentades. O, també, l’aprenentatge de coordinar equips, de promoure activitats de caràcter popular, de creure’ns que som societat civil. I de les relacions, amistats i referents personals que hi sorgeixen.

Sí. Jo, però, encara hi trobo un aspecte millor, si pot ser. Més enllà del relat nadalenc, farcit d'elements de la cultura popular i dels evangelis apòcrifs, i del missatge pla que podem deduir fàcilment, jo sempre he pensat que els Pastorets són un advertiment molt seriós sobre què significa la vida adulta. Adreçat als infants, sí, i també als que som més grans. Els dubtes del fill pròdig (i l'acolliment incondicional del pare), unes lluites entre el bé i el mal que s'esdevenen "fora" de la realitat (perquè en ella no són gens evidents), la força del desig, la metàfora del camí que mai no cessa... A mi em sembla tot molt ben explicat i m'agradaria, aquest any, que també en parléssim. No tot és *espectacle*.

Article per a la revista *Foc Nou* (febrer 2016)